

Arrest

nr. 286 985 van 31 maart 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 augustus 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 november 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 december 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Angolese nationaliteit te bezitten en te behoren tot de Bakongo etnie. Uw religie is katholiek. U bent geboren op X 1997 te Cabinda, wijk Chiweca. U bent niet gehuwd en hebt geen kinderen.

Van uw 11 tot uw 18 jaar woonde u met uw ouders en broers en zussen in de wijk Chiweca. In 2015 werd uw vader op straat aangevallen, in elkaar geslagen door een aantal jongeren, en belandde hij in het hospitaal. Hierna vertelde hij aan u en uw familie dat hij vervolgd werd omdat hij lid was van de organisatie FLEC.

Uit veiligheidsoverwegingen, stuurde uw vader zijn kinderen naar verschillende plaatsen. Uw broer E. werd in 2015 door uw vader naar Congo, Kinshasa gestuurd, waar hij naar de middelbare school ging. Uw broer S. verbleef al langer in Congo en ging er ook naar de middelbare school. Uw broer J. bleef in Cabinda stad, maar trok in bij een vriend. Uw jongste zussen, A., P.N. ('Pr.') en P.S. bleven bij uw moeder wonen in Chiweca. Uw moeder verbleef voornamelijk op het landgoed in Chiobo, waardoor het huis in Chiweca er vaak verlaten uitzag. Na 2016 kreeg uw vader bedreigingen op het werk. In april 2016 werd uw moeder aangevallen in haar winkel in Chiweca door een zestal bandieten en werd de winkel gevangaliseerd. Uw moeder lag hierna 1 maand in het hospitaal. U werd door uw vader op 26 december 2016 naar Lubango gestuurd in de provincie Huila, waar u gedurende één jaar een cursus financiën en boekhouding studeerde aan het Instituto Superior Independente. Na één jaar in Lubango zette u uw studies stop, en op 12 december 2017 trok u naar Luanda omdat u naar Europa probeerde te gaan. In Luanda, studeerde u gedurende twee jaar tandheelkunde aan de ISIA universiteit. In april 2019 vroeg u in Luanda een visum aan voor Oekraïne. In juli 2019 werd uw visum toegekend.

U verliet Angola op 16 oktober 2019 met uw paspoort en een Oekraïens visum, samen met uw broer J.. U kwam aan in Oekraïne op 17 oktober 2019. In Oekraïne studeerde u geneeskunde aan de universiteit in Charkov. Uw broer J. studeerde ingenieurswetenschappen, maar besloot na één jaar terug te keren naar Angola omdat hij gezondheidsproblemen kreeg in Oekraïne door het koude klimaat. In juli 2020 werd uw vader ontslaan van zijn job bij Chevron. Op 28 februari 2022 verliet u Oekraïne en reisde naar Polen. Op 9 maart 2022 kwam u aan in België, u deed een verzoek om internationale bescherming op 10 maart 2022.

Ter staving van uw verzoek legde u uw Oekraïense verblijfskaart voor, en een digitale kopie van twee van uw Angolese paspoorten, respectievelijk met nummers NX afgegeven op 20 januari 2016 te Luanda, en NY afgeven op 31 december 2020 te Luanda.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een 'gegronde vrees voor vervolging', zoals bedoeld in de Conventie van Genève, of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade', zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren omdat uw vader lid is van de Cabindese onafhankelijkheidsorganisatie FLEC, en u als zijn dochter hierdoor ook een doelwit bent van de regering om op die manier uw vader te intimideren (Notities van het persoonlijk onderhoud dd. 21 juni 2022 (hierna NPO) p. 28-29).

Het dient echter te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat uw vader werkelijk betrokken is bij de organisatie FLEC, laat staan dat u en uw familie als gevolg van zijn lidmaatschap van deze organisatie zouden worden gevisieerd door de overheid.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat uw gedrag niet in overeenstemming is met een reële vrees voor vervolging door de Angolese overheid, hetgeen de geloofwaardigheid van uw relaas reeds op de helling zet.

Zo dient enerzijds te worden opgemerkt dat u verklaart dat de problemen van uw vader omwille van zijn FLEC lidmaatschap reeds in 2015 begonnen, en u volgens uw verklaringen dus vanaf dat moment reeds een doelwit werd van de autoriteiten (NPO p.19). Anderzijds dient te worden vastgesteld dat u sinds 2015 nog 4 jaar ongestoord in Angola bent kunnen blijven wonen. Zo bleef u na het incident van uw vader eerst nog een jaar in Chiweca, Cabinda wonen. Pas op 26 december 2016 verhuisde u naar Lubango, in de provincie Huila (in het zuiden van Angola) waar u gedurende één jaar een cursus financiën en

boekhouding studeerde aan het Instituto Superior Independente (NPO p.9). Vervolgens woonde u vanaf 12 december 2017 nog tot uw vertrek in 2019 in Luanda samen met uw broer J.. U studeerde er bovendien ook nog twee jaar tandheelkunde (NPO p.10,17). **Het feit dat u al die jaren ongestoord in Angola kon blijven wonen en studeren, zonder enige problemen met de autoriteiten, is een duidelijke indicatie dat de Angolese overheid u niet als een doelwit beschouwt.** Overigens kan worden opgemerkt, dat u niet alleen zelf nog jaren in Angola bent blijven wonen zonder enige problemen van de overheid, ook uw vader bleef nog tot zijn ontslag in 2020 wonen en werken in Cabinda. Op het moment van uw vertrek uit Angola, woonde uw vader nog steeds in Chiweca, Cabinda (NPO p.12). Verder verklaarde u ook nog eens expliciet dat uw vader nooit enige rechtstreekse problemen heeft gekend met de politie of de autoriteiten in Angola (NPO p.28). **Het is niet aannemelijk, indien uw vader werkelijk een actief lid was van het FLEC en de regering hiervan op de hoogte was, en indien u werkelijk een doelwit was als dochter van uw vader, dat jullie beiden zo lang in Angola kon blijven wonen, zonder enige problemen met de autoriteiten. Dit ondermijnt dan ook sterk de geloofwaardigheid van uw relaas.** Hierbij dient eveneens gewezen op het opmerkelijke feit dat uw vader wel zijn kinderen het land uit zou sturen omdat hij vreest dat ze omwille van hem vervolgd kunnen worden maar dat hij zelf op geen enkel moment het land diende te verlaten uit vrees voor vervolging, terwijl hij toch aan de basis ligt van de door u aangehaalde feiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u in april 2019 met de hulp van een reisagentschap zelf uw Angolese paspoort en visum voor Oekraïne regelde, terwijl u in de tussentijd tandheelkunde studeerde in Luanda (NPO p.10). Vervolgens reisde u op 16 oktober 2019 uit Angola vanop de luchthaven in Luanda, met uw eigen paspoort (NPO p.5, 18, 28). **Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van de Angolese autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt.** Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola verlaten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk vervolgd werd omwille van de activiteiten van uw vader bij het FLEC.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in Oekraïne evenmin stappen hebt ondernomen om internationale bescherming te zoeken. Zo verklaarde u in Oekraïne geen asielaanvraag te hebben gedaan. In tegendeel, in 2020 vernieuwde u vanuit Oekraïne zelfs nog uw Angolees paspoort (NPO p.11), hetgeen niet echt strookt met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de Angolese overheid. Op de vraag om welke reden u in Oekraïne nooit asiel hebt aangevraagd, verklaarde u louter "ik was student" (NPO p.6). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u gedurende uw gehele verblijf in Oekraïne hier nooit enige stappen toe hebt ondernomen, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert verder de ernst van de door u geschetste vrees. In deze dient eveneens gewezen op het gegeven dat ook uw broer, die volgens uw verklaringen eveneens gevisieerd zou worden omwille van de activiteiten van uw vader, in Oekraïne verbleef maar dat hij na een verblijf van een jaar in Oekraïne vrijwillig terugkeerde naar Angola, wat evenmin aantoonde dat uw familie vervolging zou dienen te vrezen (NPO p.5).

Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het incident met uw vader en zijn lidmaatschap bij het FLEC zodanig vaag zijn, dat het de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt. U bent daarbij uiterst onwetend over het lidmaatschap van uw vader bij FLEC en zijn activiteiten. Indien uw vader werkelijk lid was van het FLEC, zou toch mogen verwacht worden dat u enige interesse toonde in de organisatie die aan de basis ligt van de redenen voor uw vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dit echter allerminst.

U verklaarde dat u in 2015 te weten kwam dat uw vader lid is van de organisatie FLEC (NPO p.16). Nadat uw vader zwaargewond raakte in een incident waarbij hij door een groepje jongeren werd aangevallen op straat in de Madongo wijk, riep hij namelijk de familie bijeen en vertelde hij jullie dat dit incident gebeurd was omwille van zijn lidmaatschap bij het FLEC (NPO p. 18, 19-21).

U gevraagd wat uw vader de familie precies vertelde na het incident, verklaarde u slechts vaagweg "toen ons vader ons dat verteld heeft, hij zei dat iemand die lid is van de vereniging vervolgd wordt, en voor mijn vader was het niet verschillend." (NPO p.20). U gevraagd of uw vader u zaken heeft verteld over de concrete omstandigheden van het incident, hoe het is kunnen gebeuren, wie er allemaal aanwezig was, et cetera blijft u opnieuw erg op de vlakte en verklaarde u louter "toen het incident gebeurd is, is hij naar het hospitaal gegaan, en toen hij ontslaan is [van het hospitaal], heeft hij de familie verenigd om uitleg te

geven, om ons te verwittigen in welke instabiele situatie we ons zouden bevinden.” (NPO p.20). U nogmaals door de protection officer gevraagd om meer details te geven over wat uw vader dan concreet allemaal heeft verteld, verklaarde u "hij is niet echt in detail gegaan, hij wist reeds waarom het was, en daarom heeft hij zijn oudere kinderen uit Cabinda gehaald naar Congo, dat een ander land is." (NPO p.21).

U gevraagd door wie uw vader precies in elkaar geslagen werd, kan u enkel aangeven dat het door "een aantal jongeren" was. U weet echter niet hoeveel jongeren, en u verklaarde dat uw vader deze jongeren ook niet kende, omdat ze een opdracht kregen. U voegde eraan toe dat ze door het regime gestuurd waren (NPO p.21-22). U gevraagd hoe uw vader kon weten dat deze jongeren door de regering werden gestuurd, verklaarde u slechts "hij wist dat hetgeen er gebeurd was ooit kon gebeuren, omdat ze strijden voor een juist iets, maar een beetje zoals Jezus vervolgd is geweest, wisten zij dat ze ook vervolgd konden worden." (NPO p.22). U gevraagd hoe de regering zou kunnen weten dat uw vader bij het FLEC was, verklaarde u "er zijn onderzoeken, het is duidelijk dat iemand die lid is van zo een vereniging daar niet voor uitkomt op straat, maar er zijn personen die verklikken." U heeft zelf echter geen idee wie uw vader zou kunnen verklikt hebben (NPO p.22). Niet alleen is het bevreemdend dat uw vader derhalve op geen enkele manier weet aan te tonen hoe hij onder de aandacht kwam van de Angolese autoriteiten of door wie hij daadwerkelijk vervolgd werd, het is eveneens opmerkelijk dat uw vader er enerzijds van overtuigd was dat de jongeren door het regime werden gestuurd omwille van zijn lidmaatschap bij het FLEC, maar dat hij anderzijds na het incident wel naar de politie ging om klacht in te dienen (NPO p.21). **Immers kan verwacht worden, indien uw vader werkelijk gelooft dat hij vervolgd wordt door het regime omdat ze op de hoogte zijn geraakt van zijn FLEC – lidmaatschap, dat hij zich low-profile zou houden en niet zelf de autoriteiten zou gaan opzoeken door bij de politie klacht te gaan indienen (NPO p.22).**

Het is overigens frappant dat u het incident met uw vader niet preciezer kan situeren in de tijd, behalve dat het in 2015 gebeurd is (NPO p.20), temeer u zelf verklaarde dat dit incident een belangrijke impact had op uw leven en de situatie van uw familie, en dit terwijl u andere belangrijke gebeurtenissen in uw leven wel exact kon situeren in de tijd, zoals uw verhuis naar Lubango en uw verhuis naar Luanda. Zo verklaarde u "toen het incident gebeurd is, is hij naar het hospitaal gegaan, en toen hij ontslaan is, heeft hij de familie verenigd om uitleg te geven, om ons te verwittigen in welke instabiele situatie we ons zouden bevinden. (...)" (NPO p.20) "En vanaf die datum in 2015, kreeg hij veel bedreigingen. En het is daarom dat hij beslist heeft van ons ver, van ons weg te trekken uit de stad en ons ver weg te brengen uit de stad." (NPO p. 18).

Niet alleen blijft u uiterst vaag over de mededelingen van uw vader over zijn betrokkenheid en lidmaatschap van het FLEC. Uw eigen onwetendheid over zijn activiteiten bij het FLEC en het FLEC in het algemeen, getuigen verder van een desinteresse in de oorzaak van de door u gevreesde vervolging, hetgeen uw vrees danig relativeert. U gevraagd sinds wanneer uw vader lid is van het FLEC, weet u het niet. U weet evenmin waarvoor de letters FLEC staan (NPO p.16-17), noch weet u hoe en wanneer het FLEC is ontstaan (NPO p.22). U gevraagd wat u reeds over het FLEC had gehoord voor u te weten kwam dat uw vader lid was, verklaarde u dat het een vereniging is die in de wouden zit en die vervolgd is (NPO p.17). U gevraagd wat uw vader precies vertelde over zijn betrokkenheid bij het FLEC, verklaarde u "uh, hij heeft me slechts gezegd dat hij lid was tot op heden; hij heeft ons niet in detail verteld wat hij daar deed, maar hij heeft ons wel toegegeven dat hij lid was. Maar wat ik wel weet is dat de doelstelling van de vereniging is: beterschap voor Cabinda." U gevraagd welke acties het FLEC zoal doet, verklaarde u " ze zouden graag hebben dat Cabinda beter wordt, het is een politiek spel, voor hen is Cabinda Angola niet. Cabinda is één van de provincies die Angola rechthoudt, omdat er van daaruit petroleum wordt ontgonnen. En ze strijden voor de onafhankelijkheid van Cabinda, want op een geografische manier zit Cabinda niet in Angola, het is een politieke en territoriale strijd. En Angola wil die onafhankelijkheid niet toekennen en zij strijden voor die onafhankelijkheid." (NPO p.22). U gevraagd op welke manier het FLEC dan precies strijd voor de onafhankelijkheid, verklaarde u in nogal algemene bewoordingen: " ze hebben een vereniging en ze hebben vertegenwoordigers en de ganse wereld weet dat die organisatie er is en ze gaan ervoor dat ofwel Cabinda beter wordt, ofwel Cabinda onafhankelijk wordt." U echter gevraagd om concreet toe te lichten wat mensen die lid zijn van het FLEC concreet doen, kan u nog steeds geen concreet voorbeeld geven en verklaarde u slechts "zij die lid zijn van de vereniging houden het zeer vertrouweljk." Vervolgens verklaarde u dat u eigenlijk niet weet wat de leden precies doen, maar dat u wel weet dat ze onafhankelijkheid willen en een zekere vrede. "(...) ik weet niet concreet wat hun werk is, maar omwille van het feit dat ik een kind ben van één van die leden loop ik gevaar." (NPO p.22). U gevraagd waarom uw vader zich bij het FLEC zou hebben aangesloten, kan u enkel aangeven "omdat hij een patriot is".

U gevraagd of u namen van andere personen kent die mogelijks ook bij het FLEC zijn, waar uw vader mee omging, antwoordde u ontkennend (NPO p.22). Ook dit is opmerkelijk. Zo verklaarde u immers "er zijn twee incidenten gebeurd, één met vader en één met moeder en zij beseften vanwaar het kwam, en **wegens getuigenissen van andere vrienden die ook lijden onder gelijkaardige dingen**" U verduidelijkt hierbij dat deze vrienden ook personen waren die deel uitmaakten van dezelfde organisatie, en dat het vrienden en collega's waren van uw vader (NPO p.24). Het is opmerkelijk, dat uw ouders er enerzijds van overtuigd waren dat het regime de opdrachtgever was achter de geweldincidenten die op hen werden gepleegd, en dit omdat gelijkaardige dingen gebeurden met vrienden van uw vader, maar dat u anderzijds geen enkele van deze vrienden van uw vader voor de geest kan halen.

Ook de zogenaamde bedreigingen die uw vader na het incident in 2015 zou hebben gekregen kan u niet concreet maken. Uw verklaringen hierover zijn vaag en getuigen verder van een desinteresse in de situatie van uw vader. U verklaarde dat uw vader vanaf het incident in 2015 veel bedreigingen kreeg en dat hij daarom besliste om u en zijn andere kinderen weg te trekken uit de stad en u ergens ver weg te sturen (NPO p.18). Ook verklaarde u dat uw vader na 2016 bedreigingen heeft gekregen op zijn werk. U verklaarde "Dan na 2016, heeft mijn vader bedreigingen gekregen op het werk, want ze wisten dat hij in de petroleumsector werkte. En 2020 is hij dan ontslaan geworden (...) En dus mijn vader heeft dus zijn werk verlaten in 2020 door die bedreigingen. Hij heeft ons naar Oekraïne gestuurd."(NPO p.18-19). U gevraagd om meer te vertellen over de bedreigingen die uw vader kreeg op zijn werk, verklaarde u slechts dat uw vader een cursus heeft gevolgd in Luanda en dat hij vaststelde dat hij op een andere manier werd behandeld dan andere werknemers. Verder verklaarde u nog dat uw vader moet werken met gas omdat hij in het laboratorium werkt en dat dit gevaarlijk is omdat men bepaalde zaken kan inademen, en dat uw vader eens een werkongeval heeft gehad waarbij hij iets had ingeademd. Wanneer de protection officer op uw vraag de vraag herhaalde om meer te vertellen over de bedreigingen ten aanzien van uw vader, verklaarde u enkel "oké" (NPO p.26). U gevraagd hoeveel bedreigingen uw vader heeft gekregen, verklaarde u eerder ontwijkend "de bedreiging in 2015 was fysisch en zichtbaar, maar vanaf dat moment besepte hij het gevaar voor zijn leven en voor de personen rond hem. Hij was nogal zwijgzaam over die bedreigingen, maar misschien niet met zijn eigen vrouw." (NPO p.26). U nogmaals gevraagd hoeveel keer uw vader werd bedreigd na het incident in 2015, verklaarde u dat u het niet weet en dat u Cabinda had verlaten, maar dat u wel contact hield (NPO p.26). Op de vraag waarom uw vader werd ontslaan, verklaarde u dat hij het niet echt wist, maar dat hij zich onrecht voelde aangedaan, omdat hij werd ontslagen net voor zijn pensioen. Uw vader kreeg wel nog een ontslagvergoeding (NPO p.27). U gevraagd op welke manier uw vader anders werd behandeld op zijn werk, verklaarde u vaagweg "de personen begonnen het te weten te komen, de informatie circuleerde, hij voelde dat de aandacht die hij kreeg van het bedrijf niet meer hetzelfde was." U gevraagd om hiervan concrete voorbeelden te geven, verklaarde u opnieuw vaag en ontwijkend "hij zei het tegen ons mondeling, hij vertoonde ongenoegen." (NPO p.28). U gevraagd of er nog incidenten geweest zijn ten aanzien van uw vader na het incident in 2015, verklaarde u enkel dat er mondelingen telefonische bedreigingen zijn geweest, maar dat deze anoniem waren. U gevraagd hoe vaak hij mondeling werd bedreigd, blijft u opnieuw het antwoord verschuldigd (NPO p.27). **Uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw vader op zijn werk kunnen dan ook niet aantonen dat uw vader werkelijk bedreigd werd.**

Gelet op wat voorafgaat, kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielrelaas, zodat u noch de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Ter staving van uw verzoek legde u een kopie van uw Oekraïense verblijfskaart voor en een digitale kopie van uw oud en nieuw Angolese paspoort. Deze documenten bevatten louter persoonsgegevens en gegevens met betrekking tot uw verblijf in Oekraïne die hier niet ter discussie staan. Ze kunnen dan ook geen ander licht schijnen op bovenstaande beoordeling.

Op basis van artikel 57/5quater van de vreemdelingenwet werd u de mogelijkheid gegeven opmerkingen te formuleren met betrekking tot de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud die naar u werden verstuurd op 24 juni 2022. Er werden echter geen opmerkingen ontvangen waardoor u wordt geacht in te stemmen met de inhoud van de notities van het persoonlijk onderhoud.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoekster zich op de manifeste appreciatiefout en schending van “artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikelen 17 en 27 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, waaronder meer bepaald, het zorgvuldigheidsbeginsel.”

Verzoekster onderbouwt het middel als volgt:

“[...]”

Toekenning van de vluchtelingenstatus

Kwalificatie

Verzoekster heeft Angola verlaten omdat haar familie en zij problemen ontmoeten omwille van de politieke activiteiten van haar vader.

Inderdaad is de vader van verzoekster lid van de organisatie “Frente para a Libertação do Estado de Cabinda” (hierna “FLEC”), de welke een organisatie voor de onafhankelijkheid van de regio Cabinda is. Deze organisatie is dus in oppositie met de Angolese regering.

Verzoeksters vader werd bedreigd, en haar moeder werd aangevallen (haar winkel werd ook gevandaliseerd). Als gevolg, vreesden de ouders van verzoekster – als tegenstanders van het regime - voor het leven van hun dochter, verzoekster. Ze kozen om haar buiten Cabinda te sturen.

Prima facie heeft verzoekster een nood aan een internationale bescherming in de zin van het Verdrag van Genève wegens vervolgingsfeiten en bedreigingen als gevolg van haar politieke overtuiging.

De vervolgingen en vrees voor vervolging zijn dus gebonden aan het Verdrag van Genève.

Artikel 48/3, §4, e) van de Vreemdelingenwet bepaalt: [...]

Als herinnering, paragraaf 5 van dit artikel bepaalt: [...]

Het is dus niet relevant dat verzoekster zelf geen lid is van het FLEC. Zij vreest als lid van het FLEC te worden beschouwd of te worden bedreigd en aangevallen als vergelding voor het lidmaatschap van haar vader. In ieder geval, is verzoekster het doelwit van de regering.

Deze daden vallen immers perfect binnen het toepassingsgebied van Artikel 48/3, § 2, van de Vreemdelingenwet et moeten als vervolgingendaden worden beoordelen.

Immers, volgens Artikel 48/3, § 2, lid 2: [...]

Gezien het feit verzoekster de Angolese autoriteiten vreest, kan ze niet rekenen op de bescherming van haar nationale autoriteiten.

Toekenning van de subsidiaire bescherming status

[theoretische toelichting inzake artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie]

Geloofwaardigheid van haar relaas

Volgens de verwerende partij is het relaas van verzoeker niet geloofwaardig. De verwerende partij is van mening dat er geen geloof kan gehecht worden aan het relaas van verzoekster op basis van haar verklaringen, grotendeels omwille van zo genoemde vage verklaringen op het CGVS.

Verzoekster is van mening dat, ook al bestaat er nog enige twijfel over sommige details van haar relaas, de geloofwaardigheid van haar problemen toch moet worden geanalyseerd. Uw Raad beoordeelde in dit verband tevens meermaals dat het risico objectief primeerde op de soms onduidelijkere verklaringen over bepaalde aspecten van een relaas (RVV, nr. 43 080 van 6 mei 2010): [...]

In casu, werd de Angolese nationaliteit van verzoekster niet betwist. Noch werd haar identiteit betwist, of dat Cabinda haar regio van herkomst is.

Gelet op de objectieve gegevens over de situatie van FLEC leden in Angola, koestert verzoekster gegronde vrees voor vervolging, zonder dat zij aanspraak kan maken op daadwerkelijke en niet-tijdelijke bescherming van haar autoriteiten.

Verzoekster meent dat de grieven van de Commissaris-generaal op basis van de welke de Commissaris-generaal de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status aan verzoekster weigert, onvoldoende en niet draagkrachtig zijn.

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoekster en de door verzoekster neergelegd documenten, ten eerste dat ze een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken

en, ten tweede, dat haar het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn immers voldoende elementen om haar verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

1. Aangaande het gedrag van verzoekster

De verwerende partij is van mening dat het gedrag van verzoekster niet coherent is met die van een persoon die voor zijn/haar leven vreesde omdat ze Angola legaal heeft verlaten; haar familie problemen in 2015 ontmoete; ze geen verzoek om internationale bescherming in Oekraïne heeft ingediend.

In de bestreden beslissing stelt het CGVS vast: [...]

Verzoekster betreurt deze subjectieve appreciatie van het CGVS.

In de eerste plaats kan verzoekster niet worden verweten dat zij haar land legaal heeft verlaten. De UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees" is op dit punt duidelijk: [...]

Het feit dat verzoekster Angola legaal heeft verlaten, met een geldig visum en een geldig paspoort, doet geen afbreuk aan de geloofwaardigheid van haar asielaanvraag, in tegenstelling tot wat de verwerende partij beweert.

Vluchten op een studentenvisum leek de beste optie gezien de situatie van verzoekster.

Verzoekster zette zich in voor haar droom om haar studie af te maken. Bovendien had ze een geldig paspoort en haar diploma's.

Natuurlijk was vier jaar wachten gevaarlijk, maar verzoekster en haar familie namen voorzorgsmaatregelen. Ter herinnering werd verzoekster gestuurd naar een andere regio.

Bovendien, over het feit dat de vader van verzoekster geen probleem gedurende vijf jaar ontmoete, is het opmerkelijk dat de leider van de FLEC in 2016 overleden is.

Na de dood van de leider was de organisatie minder aanwezig, en daardoor waren de leden minder een zorg voor de heersende macht. Het is dus niet verrassend dat de vader van verzoekster veilig gedurende een aantal jaar kon blijven werken en wonen in de regio.

De situatie is sterk veranderd in 2020: [...]

Het geschil tussen de overheid en de FLEC over de onafhankelijkheid van Cabinda is weer in hevigheid toegenomen: [...]

Ook dit jaar werden de spanningen verergerd door de verkiezingen. Het leger ging achter de onafhankelijken van de FLEC aan.

[...]

Sinds 2016 was de situatie in Cabinda en voor FLEC-sympathisanten relatief rustig, hetgeen verklaart waarom verzoekster niet naar het buitenland is gevlucht en waarom haar vader niet verder is vervolgd. Het risico van vervolging was echter nog steeds latent aanwezig. Sinds enkele jaren is de situatie openlijk gevaarlijk en daarom is verzoekster het land ontvlucht en is haar vader ontslagen en heeft de regio verlaten.

In verband met het gedrag van verzoekster en haar familie en hun beslissingen te vluchten (of niet), verwijst de verzoekende partij aan de De UNHCR "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", de welke op dit punt duidelijk is: [...]

Het lijkt ons niet onwaarschijnlijk dat verzoekers vader - die zeer gehecht is aan de regio Cabinda en strijdt voor de onafhankelijkheid van dit deel van het land - ervoor zou kiezen daar te blijven, ondanks het gevaar.

In de tweede plaats kan verzoekster niet worden verweten dat zij in Oekraïne geen asiel heeft aangevraagd, hoewel zij zich veilig voelde en over een studentenvisum beschikte.

Objectief gezien was er voor verzoekster geen reden om een dergelijk verzoek in te dienen, aangezien zij niet meer voor haar leven vreesde. Pas toen verzoekster geen andere keuze had, heeft zij een dergelijk verzoek ingediend, hetgeen zij onverwijld heeft gedaan.

Verzoeksters plan was om haar studies eerst af te ronden, dan in Europa te wonen. Er was geen reden om aan te nemen dat dit niet zou gebeuren. Voordat ze haar studies kon afronden begon de Russische invasie van Oekraïne. Het werd dus onmogelijk voor verzoekster om in Oekraïne te blijven, maar gezien haar situatie en die van haar familie in Angola, is het ook onmogelijk om naar Angola terug te keren. Verzoekster kreeg geen andere keuze maar een verzoek om internationale bescherming in te dienen.

Verzoekster kan niet worden verweten dat ze voor een legale en permanente migratie in de eerste plaats heeft gekozen.

Niet iedereen is op de hoogte van de mogelijkheid om internationale bescherming te vragen.

Wie over een andere migratiewijs beschikt kan kiezen van deze gebruik te maken liever dan een verzoek om internationale bescherming in te dienen, bijvoorbeeld, gezien de erkenningspercentages.

Verzoekster betreurt de door de verwerende partij getrokken conclusie. Dit is een subjectieve en stereotiepe beoordeling, die moet worden verworpen.

2. Aangaande de verklaringen van verzoekster over het incident met haar vader en zijn lidmaatschap bij het FLEC

Volgens het CGVS zijn de verklaringen van verzoekster te vaag in verband met het incident met haar vader en zijn lidmaatschap bij het FLEC. De bestreden beslissing leest (pp. 2-3): [...]

Voorts is verzoekster van mening dat de door het CGVS gevolgde cascade-redenering het onmogelijk maakt deze problemen met haar, ook al zijn deze verklaringen in wezen consistent en zonder tegenstrijdigheden.

Ten meer, ter ondersteuning van zijn redenering moet echter worden vastgesteld dat het CGVS zich er grotendeels toe beperkt om in verschillende alinea's bepaalde verklaringen van verzoekster uitvoerig weer te geven, die het CGVS samenvat, uit hun context haalt en subjectief ontoereikend acht, zonder evenwel de inhoud ervan echt te bekritisieren.

Het CGVS heeft dus uiteindelijk geen grieven of ernstige tegenstrijdigheden met de inhoud van de verklaringen zelf geuit.

In dit verband zij opgemerkt dat de Raad reeds de gelegenheid heeft gehad dit soort motivering te bekritisieren: [...]

Als verzoeker geen gedetailleerd initiatief heeft getoond, moet bovendien worden vastgesteld dat verweerder geen poging heeft gedaan om dit aspect van verzoekers verhaal, dat nochtans van fundamenteel belang is, te onderzoeken.

Gelet op artikel 48/6 § 5 van de wet van 15 december 1980 en het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud moest de Protection Officer rekening houden van het profiel van verzoekster in zijn beoordeling van haar verklaringen. Verzoekster herhaalt dat artikel 48/6 § 5 van de wet van 15 december 1980 leest: [...]

Het CGVS-handvest voor het persoonlijk onderhoud leest: [...]

Het CGVS heeft zijn plichten niet gerespecteerd. Het CGVS moest rekening houden van het geslacht, sociale status, trauma en leeftijd van verzoekster om het verzoek van verzoekster te beoordelen. Quod non.

Inderdaad, is verzoekster nog zeer jong (25 jaar oud);

In 2015, was ze maar 18 jaar oud. Ze was nog een tiener op het tijdstip van de problemen met haar vader. Ze was student. Ze was niet op de hoogte van de zaken van haar vader. Ze heeft de problemen van haar vader niet persoonlijk gekend;

2015 was zeven geleden;

Het is dus te verwachten dat haar verklaringen wat onduidelijkheid vertonen.

Het CGVS hield geen rekening van deze elementen.

De beoordeling van het CGVS was dus niet gericht op individuele, objectieve en onpartijdige wijze.

De verantwoordelijkheid voor het verstrekken van de nodige informatie voor het onderzoek van de feiten die hij of zij inroept, ligt in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming. Niettemin moet verwerende partij samenwerken met de verzoeker bij het bepalen van de relevante elementen van zijn verzoek (artikel 48/6 van de wet van 15 december 1980).

Deze verplichting tot samenwerking werd door het Hof van Justitie beschreven in het arrest M.M. tegen Ierland, waarvan de conclusies zijn samengevat met de volgende bewoordingen in de memorie van toelichting bij de wet van 21 november 2017: [...]

In § 196 van de Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees lezen wij: [...]

Uiteindelijk heeft de Raad van State reeds geacht dat: [...]

In casu, blijkt duidelijk dat verwerende partij haar samenwerkingsplicht niet heeft vervuld, hoewel dit natuurlijk essentieel is in het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster. Het CGVS heeft zijn beoordeling gehaast. Dit heeft geleid tot een verkeerde conclusie, dewelke moet verworpen worden.

3. Wat betreft de situatie van verzoeksters vader in Angola na het incident in 2015

Het CGVS verwijt verzoekster dat haar verklaringen vaag zijn en dat ze niet op de hoogte van de zaak is gebleven. Volgens het CGVS is dit een indicatie van de ongeloofwaardigheid van haar vrees voor verdere vervolging (bestreden beslissing p. 4).

Wij betreuren deze appreciatie, dewelke volledig subjectief en ongegrond is. Dit redenering hield ook helemaal niet van de situatie van verzoekster. Als student moest verzoekster zich focussen op haar studies – dewelke ook de enige kans tot een betere toekomst vormen. Ten meer, uit de bestreden beslissing is het evident dat verzoekster niet alle vragen heeft begrepen: [...]

Als verzoeker geen gedetailleerd initiatief heeft getoond, moet bovendien worden vastgesteld dat verweerder geen poging heeft gedaan om dit aspect van verzoekers verhaal, dat nochtans van fundamenteel belang is, te onderzoeken.

4. Wat betreft de door verzoekers neergelegd documenten

De bestreden beslissing leest (p. 4): [...]

De verzoeken partij herhaalt dat het al extreem moeilijk voor asielzoekers is om documenten te verzamelen, als geschreven door het UNHCR ("Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees", §§ 196-197): [...]

Daarom kan het gebrek aan bewijs niet aan de verzoekster worden verweten, aangezien dit een situatie is die inherent is aan de meeste asielzoekers als geschreven door het UNHCR.

Des te meer, heeft verzoekster, als jonge vrouw twee keer ontvlucht, het extramoeilijkheden om documenten te verzamelen. De redenering van het CGVS is te strikt in dit verband.

Verzoekster deed haar best binnen haar mogelijkheden om documenten te verkrijgen.

5. Wat betreft het voordeel van de twijfel

[theoretische toelichting aangaande het voordeel van de twijfel].

Beoordeling

3. De Raad, die inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt over volheid van rechtsmacht, dient inzake het verzoek om internationale bescherming een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een verzoekster om internationale bescherming al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De uitvoerige opsomming van wetsbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet *an sich* dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoekster nood heeft aan internationale bescherming.

In de mate verzoekster aanvoert dat artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoekster om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van haar verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Zij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoekster aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoekster samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoekster afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land

van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekster. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoekster bepaalde aspecten van haar verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Uit verzoeksters verklaringen blijkt dat zij op 16 oktober 2019 vertrok uit Angola en met haar eigen paspoort naar Oekraïne reisde om er te gaan studeren. Verzoekster ondernam in Oekraïne geen stappen om internationale bescherming te zoeken. Na het uitbreken van de oorlog met Rusland verliet verzoekster Oekraïne en diende ze op 10 maart 2022 in België – voor het eerst – een verzoek om internationale bescherming in.

Nochtans dient, in navolging van verweerder, worden vastgesteld dat verzoekster verklaarde dat de problemen in Angola omwille van het FLEC-lidmaatschap van haar vader reeds hun aanvang kenden in 2015 (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19).

Verweerder motiveert in de bestreden beslissing met recht en reden dat verzoeksters gedrag – onder andere haar verblijf in Angola, haar vertrek uit Angola met haar eigen paspoort en haar nalatigheid een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oekraïne – niet in overeenstemming is met haar voorgehouden vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten. Deze motivering, die grondslag vindt in het administratief dossier, luidt als volgt:

*“Zo dient enerzijds te worden opgemerkt dat u verklaart dat de problemen van uw vader omwille van zijn FLEC lidmaatschap reeds in 2015 begonnen, en u volgens uw verklaringen dus vanaf dat moment reeds een doelwit werd van de autoriteiten (NPO p.19). Anderzijds dient te worden vastgesteld dat u sinds 2015 nog 4 jaar ongestoord in Angola bent kunnen blijven wonen. Zo bleef u na het incident van uw vader eerst nog een jaar in Chiweca, Cabinda wonen. Pas op 26 december 2016 verhuisde u naar Lubango, in de provincie Huila (in het zuiden van Angola) waar u gedurende één jaar een cursus financiën en boekhouding studeerde aan het Instituto Superior Independente (NPO p.9). Vervolgens woonde u vanaf 12 december 2017 nog tot uw vertrek in 2019 in Luanda samen met uw broer J.. U studeerde er bovendien ook nog twee jaar tandheelkunde (NPO p.10,17). **Het feit dat u al die jaren ongestoord in Angola kon blijven wonen en studeren, zonder enige problemen met de autoriteiten, is een duidelijke indicatie dat de Angolese overheid u niet als een doelwit beschouwt.** Overigens kan worden opgemerkt, dat u niet alleen zelf nog jaren in Angola bent blijven wonen zonder enige problemen van de overheid, ook uw vader bleef nog tot zijn ontslag in 2020 wonen en werken in Cabinda. Op het moment van uw vertrek uit Angola, woonde uw vader nog steeds in Chiweca, Cabinda (NPO p.12). Verder verklaarde u ook nog eens expliciet dat uw vader nooit enige rechtstreekse problemen heeft gekend met de politie of de autoriteiten in Angola (NPO p.28).*

Het is niet aannemelijk, indien uw vader werkelijk een actief lid was van het FLEC en de regering hiervan op de hoogte was, en indien u werkelijk een doelwit was als dochter van uw vader, dat jullie beiden zo lang in Angola kon blijven wonen, zonder enige problemen met de autoriteiten. Dit ondermijnt dan ook sterk de geloofwaardigheid van uw relaas. Hierbij dient eveneens gewezen op het opmerkelijke feit dat uw vader wel zijn kinderen het land uit zou sturen omdat hij vreest dat ze omwille van hem vervolgd kunnen worden maar dat hij zelf op geen enkel moment het land diende te verlaten uit vrees voor vervolging, terwijl hij toch aan de basis ligt van de door u aangehaalde feiten.

Verder dient te worden vastgesteld dat u in april 2019 met de hulp van een reisagentschap zelf uw Angolese paspoort en visum voor Oekraïne regelde, terwijl u in de tussentijd tandheelkunde studeerde in Luanda (NPO p.10). Vervolgens reisde u op 16 oktober 2019 uit Angola vanop de luchthaven in Luanda,

met uw eigen paspoort (NPO p.5, 18, 28). **Het feit dat u deze reis riskeerde met uw eigen paspoort, toont aan dat de door u ingeroepen 'vrees voor vervolging' ten aanzien van de Angolese autoriteiten niet aan de realiteit beantwoordt.** Bovendien kon u – zonder problemen met de Angolese diensten belast met de grenscontrole – Angola verlaten, wat logischerwijze niet het geval zou zijn indien u daadwerkelijk vervolgd werd omwille van de activiteiten van uw vader bij het FLEC.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u bij aankomst in Oekraïne evenmin stappen hebt ondernomen om internationale bescherming te zoeken. Zo verklaarde u in Oekraïne geen asielaanvraag te hebben gedaan. In tegendeel, in 2020 vernieuwde u vanuit Oekraïne zelfs nog uw Angolees paspoort (NPO p.11), hetgeen niet echt strookt met uw voorgehouden vrees ten aanzien van de Angolese overheid. Op de vraag om welke reden u in Oekraïne nooit asiel hebt aangevraagd, verklaarde u louter "ik was student" (NPO p.6). Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die internationale bescherming inroept, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, bij aankomst of zo snel mogelijk daarna wendt tot de asielinstanties van het onthaalland. De vaststelling dat u gedurende uw gehele verblijf in Oekraïne hier nooit enige stappen toe hebt ondernomen, toont aan dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en relativeert verder de ernst van de door u geschetste vrees. In deze dient eveneens gewezen op het gegeven dat ook uw broer, die volgens uw verklaringen eveneens gevisieerd zou worden omwille van de activiteiten van uw vader, in Oekraïne verbleef maar dat hij na een verblijf van een jaar in Oekraïne vrijwillig terugkeerde naar Angola, wat evenmin aantoont dat uw familie vervolging zou dienen te vrezen (NPO p.5)."

Verzoeksters verweer in het verzoekschrift omvat geen dienstige weerlegging van voormelde motieven.

Zo meent verzoekster dat haar niet kan worden verweten dat zij het land legaal verlaten heeft en verwijst naar de richtlijnen van UNHCR. Ze legt uit dat vluchten met een studentenvisum haar de beste optie leek, dat vier jaar wachten gevaarlijk was maar dat ze voorzorgsmaatregelen nam en dat de situatie in Cabinda en voor FLEC-sympathisanten tussen 2016 en 2020 relatief rustig was. Verder wijst ze erop dat het niet onwaarschijnlijk is dat haar vader, die gehecht is aan de regio en strijdt voor onafhankelijkheid, ervoor zou kiezen daar te blijven. Tot slot meent verzoekster dat haar niet kan verweten worden dat ze voor een legale en permanente migratie heeft gekozen (via een studentenvisum) en niet om internationale bescherming verzocht in Oekraïne.

Wat betreft verzoeksters legaal vertrek uit Angola, kan slechts worden vastgesteld dat verzoeksters reis met gebruik van haar eigen paspoort de geloofwaardigheid van haar bewering dat zij wordt vervolgd door de Angolese autoriteiten, ondermijnt. Immers, indien verzoeksters vader werkelijk lid was van het FLEC, de overheid hiervan op de hoogte was en verzoekster omwille hiervan een doelwit was, dan is niet aannemelijk dat verzoekster zonder problemen het land zou kunnen verlaten via de luchthaven, waar net een verhoogde aandacht aanwezig is. Evenmin valt in te zien dat verzoekster – door te reizen onder eigen naam en met haar eigen paspoort – zich zou blootstellen aan het aanwezige risico om te worden gevat bij haar vertrek uit Angola.

Verder kan redelijkerwijze worden aangenomen dat een verzoekster om internationale bescherming, die beweert haar land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging en een dringende nood te hebben aan internationale bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer zij daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Dat verzoekster naliet dit te doen bij aankomst en gedurende haar verblijf van bijna drie jaar in Oekraïne en pas na aankomst in België een verzoek om internationale bescherming indienende, getuigt niet van een ernstige en oprechte vrees voor vervolging in haar hoofde en vormt overeenkomstig het gestelde in artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een negatieve indicatie voor verzoeksters algehele geloofwaardigheid. Het loutere feit dat verzoekster een verblijfsvergunning had, kan geen afbreuk doen aan haar nalatigheid om een verzoek in te dienen.

Ook al had verzoekster een studentenvisum en kon zij op legale wijze verblijven in Oekraïne, kon van verzoekster, indien haar voorgehouden vrees voor vervolging waarachtig zou zijn, redelijkerwijs verwacht worden dat zij er om internationale bescherming zou verzoeken. Dit geldt des te meer omdat verzoeksters broer blijkbaar na een jaar verblijf in Oekraïne ongehinderd terugkeerde naar Angola omdat hij niet kon aarden in Oekraïne.

Waar verzoekster in het verzoekschrift stelt dat ze in Angola voorzorgsmaatregelen nam, kan dit niet blijken uit haar verklaringen. Verzoekster bleef immers volgend op het incident in 2015 gewoon in Cabinda wonen, verhuisde in 2016 naar het zuiden van Angola om er te studeren en verbleef en studeerde in de periode 2017-2019 in Luanda. Het gegeven dat verzoekster omwille van haar studies verhuisde uit

Cabinda, kan bezwaarlijk worden gezien als een voorzorgsmaatregel en doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoekster na het incident nog vier jaar zonder problemen in Angola kon verblijven.

Wat betreft de stelling van verzoekster dat het sinds 2016, wanneer de leider van het FLEC overleed, relatief rustig was voor FLEC-sympathisanten, kan dit niet blijken uit de door verzoekster in het verzoekschrift geciteerde informatie. Hoewel in het aangehaalde artikel wel degelijk te lezen staat dat de leider van het FLEC overleed in 2016, kan niet blijken dat FLEC-leden en/of -sympathisanten in de periode na de dood van niet meer geviseerd werden door de autoriteiten. In dit verband valt niet in te zien dat verzoeksters vader, die bij de autoriteiten zou bekend staan als FLEC-lid, zonder (geconcretiseerde) problemen in Cabinda kon verblijven.

De vaststellingen dat verzoekster sinds 2015 nog vier jaar in Angola bleef wonen en studeren, dat zij zichzelf zou hebben blootgesteld aan het risico om met haar eigen paspoort uit Angola te vertrekken in 2019 én dat zij Angola zonder problemen met de autoriteiten kon verlaten, betreffen wel degelijk een negatieve indicatie voor wat betreft verzoeksters voorgehouden vrees voor vervolging door de Angolese autoriteiten.

5. Verzoeksters weinig concrete kritiek op de “*cascade-redenering*” en motiveringen van verweerder inzake haar verklaringen over het incident met haar vader en zijn lidmaatschap bij het FLEC, vormt geen nuttig verweer tegen de terechte en pertinente motieven, die grondslag vinden in het administratief dossier en luiden als volgt:

“Voorts dient te worden vastgesteld dat uw verklaringen over het incident met uw vader en zijn lidmaatschap bij het FLEC zodanig vaag zijn, dat het de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnt. U bent daarbij uiterst onwetend over het lidmaatschap van uw vader bij FLEC en zijn activiteiten. Indien uw vader werkelijk lid was van het FLEC, zou toch mogen verwacht worden dat u enige interesse toonde in de organisatie die aan de basis ligt van de redenen voor uw vervolging. Uit uw verklaringen blijkt dit echter allerm minst.

U verklaarde dat u in 2015 te weten kwam dat uw vader lid is van de organisatie FLEC (NPO p.16). Nadat uw vader zwaargewond raakte in een incident waarbij hij door een groepje jongeren werd aangevallen op straat in de Madongo wijk, riep hij namelijk de familie bijeen en vertelde hij jullie dat dit incident gebeurd was omwille van zijn lidmaatschap bij het FLEC (NPO p. 18, 19-21).

U gevraagd wat uw vader de familie precies vertelde na het incident, verklaarde u slechts vaagweg “toen ons vader ons dat verteld heeft, hij zei dat iemand die lid is van de vereniging vervolgd wordt, en voor mijn vader was het niet verschillend.” (NPO p.20). U gevraagd of uw vader u zaken heeft verteld over de concrete omstandigheden van het incident, hoe het is kunnen gebeuren, wie er allemaal aanwezig was, et cetera blijft u opnieuw erg op de vlakte en verklaarde u louter “toen het incident gebeurd is, is hij naar het hospitaal gegaan, en toen hij ontslaan is [van het hospitaal], heeft hij de familie verenigd om uitleg te geven, om ons te verwittigen in welke instabiele situatie we ons zouden bevinden.” (NPO p.20). U nogmaals door de protection officer gevraagd om meer details te geven over wat uw vader dan concreet allemaal heeft verteld, verklaarde u “hij is niet echt in detail gegaan, hij wist reeds waarom het was, en daarom heeft hij zijn oudere kinderen uit Cabinda gehaald naar Congo, dat een ander land is.” (NPO p.21).

*U gevraagd door wie uw vader precies in elkaar geslagen werd, kan u enkel aangeven dat het door “een aantal jongeren” was. U weet echter niet hoeveel jongeren, en u verklaarde dat uw vader deze jongeren ook niet kende, omdat ze een opdracht kregen. U voegde eraan toe dat ze door het regime gestuurd waren (NPO p.21-22). U gevraagd hoe uw vader kon weten dat deze jongeren door de regering werden gestuurd, verklaarde u slechts “hij wist dat hetgeen er gebeurd was ooit kon gebeuren, omdat ze strijden voor een juist iets, maar een beetje zoals Jezus vervolgd is geweest, wisten zij dat ze ook vervolgd konden worden.” (NPO p.22). U gevraagd hoe de regering zou kunnen weten dat uw vader bij het FLEC was, verklaarde u “er zijn onderzoeken, het is duidelijk dat iemand die lid is van zo een vereniging daar niet voor uitkomt op straat, maar er zijn personen die verklikken.” U heeft zelf echter geen idee wie uw vader zou kunnen verklikt hebben (NPO p.22). Niet alleen is het bevreemdend dat uw vader derhalve op geen enkele manier weet aan te tonen hoe hij onder de aandacht kwam van de Angolese autoriteiten of door wie hij daadwerkelijk vervolgd werd, het is eveneens opmerkelijk dat uw vader er enerzijds van overtuigd was dat de jongeren door het regime werden gestuurd omwille van zijn lidmaatschap bij het FLEC, maar dat hij anderzijds na het incident wel naar de politie ging om klacht in te dienen (NPO p.21). **Immers kan verwacht worden, indien uw vader werkelijk gelooft dat hij vervolgd wordt door het regime omdat ze op de hoogte zijn geraakt van zijn FLEC – lidmaatschap, dat hij zich low-profile zou houden en niet zelf de autoriteiten zou gaan opzoeken door bij de politie klacht te gaan indienen (NPO p.22).** Het is overigens frappant dat u het incident met uw vader niet preciezer kan situeren in de tijd, behalve dat het in 2015 gebeurd is (NPO p.20), temeer u zelf verklaarde dat dit incident een belangrijke impact*

had op uw leven en de situatie van uw familie, en dit terwijl u andere belangrijke gebeurtenissen in uw leven wel exact kon situeren in de tijd, zoals uw verhuis naar Lubango en uw verhuis naar Luanda. Zo verklaarde u "toen het incident gebeurd is, is hij naar het hospitaal gegaan, en toen hij ontslaan is, heeft hij de familie verenigd om uitleg te geven, om ons te verwittigen in welke instabiele situatie we ons zouden bevinden. (...)" (NPO p.20) "En vanaf die datum in 2015, kreeg hij veel bedreigingen. En het is daarom dat hij beslist heeft van ons ver, van ons weg te trekken uit de stad en ons ver weg te brengen uit de stad." (NPO p. 18).

Niet alleen blijft u uiterst vaag over de mededelingen van uw vader over zijn betrokkenheid en lidmaatschap van het FLEC. Uw eigen onwetendheid over zijn activiteiten bij het FLEC en het FLEC in het algemeen, getuigen verder van een desinteresse in de oorzaak van de door u gevreesde vervolging, hetgeen uw vrees danig relativeert. U gevraagd sinds wanneer uw vader lid is van het FLEC, weet u het niet. U weet evenmin waarvoor de letters FLEC staan (NPO p.16-17), noch weet u hoe en wanneer het FLEC is ontstaan (NPO p.22). U gevraagd wat u reeds over het FLEC had gehoord voor u te weten kwam dat uw vader lid was, verklaarde u dat het een vereniging is die in de wouden zit en die vervolgd is (NPO p.17). U gevraagd wat uw vader precies vertelde over zijn betrokkenheid bij het FLEC, verklaarde u "uh, hij heeft me slechts gezegd dat hij lid was tot op heden; hij heeft ons niet in detail verteld wat hij daar deed, maar hij heeft ons wel toegegeven dat hij lid was. Maar wat ik wel weet is dat de doelstelling van de vereniging is: beterschap voor Cabinda." U gevraagd welke acties het FLEC zoal doet, verklaarde u " ze zouden graag hebben dat Cabinda beter wordt, het is een politiek spel, voor hen is Cabinda Angola niet. Cabinda is één van de provincies die Angola rechthoudt, omdat er van daaruit petroleum wordt ontgonnen. En ze strijden voor de onafhankelijkheid van Cabinda, want op een geografische manier zit Cabinda niet in Angola, het is een politieke en territoriale strijd. En Angola wil die onafhankelijkheid niet toekennen en zij strijden voor die onafhankelijkheid." (NPO p.22). U gevraagd op welke manier het FLEC dan precies strijd voor de onafhankelijkheid, verklaarde u in nogal algemene bewoordingen: " ze hebben een vereniging en ze hebben vertegenwoordigers en de ganse wereld weet dat die organisatie er is en ze gaan ervoor dat ofwel Cabinda beter wordt, ofwel Cabinda onafhankelijk wordt." U echter gevraagd om concreet toe te lichten wat mensen die lid zijn van het FLEC concreet doen, kan u nog steeds geen concreet voorbeeld geven en verklaarde u slechts "zij die lid zijn van de vereniging houden het zeer vertrouwelijk." Vervolgens verklaarde u dat u eigenlijk niet weet wat de leden precies doen, maar dat u wel weet dat ze onafhankelijkheid willen en een zekere vrede. "(...) ik weet niet concreet wat hun werk is, maar omwille van het feit dat ik een kind ben van één van die leden loop ik gevaar." (NPO p.22). U gevraagd waarom uw vader zich bij het FLEC zou hebben aangesloten, kan u enkel aangeven "omdat hij een patriot is". U gevraagd of u namen van andere personen kent die mogelijks ook bij het FLEC zijn, waar uw vader mee omging, antwoordde u ontkennend (NPO p.22). Ook dit is opmerkelijk. Zo verklaarde u immers "er zijn twee incidenten gebeurd, één met vader en één met moeder en zij beseften vanwaar het kwam, en **wegens getuigenissen van andere vrienden die ook lijden onder gelijkaardige dingen**" U verduidelijkte hierbij dat deze vrienden ook personen waren die deel uitmaakten van dezelfde organisatie, en dat het vrienden en collega's waren van uw vader (NPO p.24). Het is opmerkelijk, dat uw ouders er enerzijds van overtuigd waren dat het regime de opdrachtgever was achter de geweldincidenten die op hen werden gepleegd, en dit omdat gelijkaardige dingen gebeurden met vrienden van uw vader, maar dat u anderzijds geen enkele van deze vrienden van uw vader voor de geest kan halen.

Ook de zogenaamde bedreigingen die uw vader na het incident in 2015 zou hebben gekregen kan u niet concreet maken. Uw verklaringen hierover zijn vaag en getuigen verder van een desinteresse in de situatie van uw vader. U verklaarde dat uw vader vanaf het incident in 2015 veel bedreigingen kreeg en dat hij daarom besliste om u en zijn andere kinderen weg te trekken uit de stad en u ergens ver weg te sturen (NPO p.18). Ook verklaarde u dat uw vader na 2016 bedreigingen heeft gekregen op zijn werk. U verklaarde "Dan na 2016, heeft mijn vader bedreigingen gekregen op het werk, want ze wisten dat hij in de petroleumsector werkte. En 2020 is hij dan ontslaan geworden (...)

En dus mijn vader heeft dus zijn werk verlaten in 2020 door die bedreigingen. Hij heeft ons naar Oekraïne gestuurd." (NPO p.18-19). U gevraagd om meer te vertellen over de bedreigingen die uw vader kreeg op zijn werk, verklaarde u slechts dat uw vader een cursus heeft gevolgd in Luanda en dat hij vaststelde dat hij op een andere manier werd behandeld dan andere werknemers. Verder verklaarde u nog dat uw vader moet werken met gas omdat hij in het laboratorium werkt en dat dit gevaarlijk is omdat men bepaalde zaken kan inademen, en dat uw vader eens een werkongeval heeft gehad waarbij hij iets had ingeademd. Wanneer de protection officer op uw vraag de vraag herhaalde om meer te vertellen over de bedreigingen ten aanzien van uw vader, verklaarde u enkel "oké" (NPO p.26). U gevraagd hoeveel bedreigingen uw vader heeft gekregen, verklaarde u eerder ontwijkend " de bedreiging in 2015 was fysisch en zichtbaar, maar vanaf dat moment besepte hij het gevaar voor zijn leven en voor de personen rond hem. Hij was nogal zwijgzaam over die bedreigingen, maar misschien niet met zijn eigen vrouw." (NPO p.26). U nogmaals gevraagd hoeveel keer uw vader werd bedreigd na het incident in 2015, verklaarde u dat u het niet weet en dat u Cabinda had verlaten, maar dat u wel contact hield (NPO p.26). Op de vraag waarom

*uw vader werd ontslaan, verklaarde u dat hij het niet echt wist, maar dat hij zich onrecht voelde aangedaan, omdat hij werd ontslagen net voor zijn pensioen. Uw vader kreeg wel nog een ontslagvergoeding (NPO p.27). U gevraagd op welke manier uw vader anders werd behandeld op zijn werk, verklaarde u vaagweg "de personen begonnen het te weten te komen, de informatie circuleerde, hij voelde dat de aandacht die hij kreeg van het bedrijf niet meer hetzelfde was." U gevraagd om hiervan concrete voorbeelden te geven, verklaarde u opnieuw vaag en ontwijkend "hij zei het tegen ons mondeling, hij vertoonde ongenoegen." (NPO p.28). U gevraagd of er nog incidenten geweest zijn ten aanzien van uw vader na het incident in 2015, verklaarde u enkel dat er mondelingen telefonische bedreigingen zijn geweest, maar dat deze anoniem waren. U gevraagd hoe vaak hij mondeling werd bedreigd, blijft u opnieuw het antwoord verschuldigd (NPO p.27). **Uw verklaringen over de bedreigingen ten aanzien van uw vader op zijn werk kunnen dan ook niet aantonen dat uw vader werkelijk bedreigd werd.***

Al deze vaststellingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht, zijn terecht en pertinent, en vinden steun in het administratief dossier. Verzoekster brengt in het verzoekschrift geen valabele argumenten aan ter weerlegging of ontkrachting van bovenstaande motieven.

Verzoekster verwijst naar haar jonge leeftijd ten tijde van de gebeurtenissen in 2015, naar het feit dat ze student was, dat het zeven jaar geleden was en dat ze de problemen van haar vader niet persoonlijk heeft gekend.

Er dient opgemerkt dat verzoekster in 2015 18 jaar en op het moment van haar vertrek uit Angola in 2019 22 jaar was, zodat het argument van haar jonge leeftijd slechts betrekkelijk is. Hoe dan ook valt niet in te zien hoe haar 'jeugdige' leeftijd, noch het feit dat de gebeurtenissen lange tijd geleden plaatsvonden, haar zou verhinderen om geïnformeerde en gedetailleerde verklaringen af te leggen over het FLEC-lidmaatschap van haar vader, het incident en de bedreigingen, die volgens verzoekster de aanleiding waren van haar vertrek uit Angola. Aangezien de vlucht uit het land van herkomst een gebeurtenis met een enorme impact op verzoeksters leven is, kan redelijkerwijze worden verwacht dat verzoeksters vader haar zou inlichten over de oorzaak ervan. Minstens mag worden verwacht dat verzoekster verduidelijking vraagt en dat haar vader die dan ook verschaft. Er valt niet in te zien dat verzoekster, die beweert dat de problemen in Angola begonnen in 2015 en zelf uit Angola vertrok in 2019, na al die jaren niet beter geïnformeerd is over de reden voor haar vermeende vlucht.

Daar waar verzoekster, onder verwijzing naar onder meer rechtspraak van de Raad van State en van het Hof van Justitie, aanvoert dat verweerder tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden benadrukt dat de bewijslast in beginsel bij de verzoekster om internationale bescherming zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Geen enkele bepaling of beginsel verplicht immers de met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming belaste instanties de verzoekster bij te staan in haar inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en onderzoeksdaden te stellen. Bij de commissaris-generaal is er slechts sprake van een onderzoeksplicht wanneer de verzoekster om internationale bescherming voldaan heeft aan de op haar rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort.

Voor zover verzoekster de schending van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvoert, kan deze niet worden aangenomen.

Daargelaten dat verzoekster niet uiteenzet op welke wijze dit artikel door de bestreden beslissing geschonden is, dient immers te worden opgemerkt dat het loutere feit dat verzoekster met bepaalde tegenstrijdigheden in haar gezegden niet zou zijn geconfronteerd geen afbreuk doet aan het bestaan ervan. Het vaststellen van de tegenstrijdigheden is tijdens het persoonlijk onderhoud zelf bovendien niet steeds mogelijk, terwijl verzoekster als enige persoon in principe wel kan weten wat zij eerder heeft verklaard. Voormeld artikel voorziet verder slechts in de verplichting om de asielzoeker met tegenstrijdige verklaringen te confronteren wanneer deze tijdens het persoonlijk onderhoud worden vastgesteld. Daarenboven geniet verzoekster in het kader van onderhavige beroepsprocedure de mogelijkheid om middels het verzoekschrift eventuele tegenstrijdigheden of onduidelijkheden recht te zetten.

6. De Raad stelt verder vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door haar in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten (verzoeksters Oekraïense verblijfskaart; de digitale kopie van twee van verzoeksters Angolese paspoorten) zodat de Raad om dezelfde redenen als de

commissaris-generaal deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door haar voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7. Gelet op wat voorafgaat, moet worden besloten dat *in casu* geenszins is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Derhalve kan verzoekster het voordeel van de twijfel niet worden gegund.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

8. Inzake de subsidiaire beschermingsstatus brengt verzoekster geen ander element aan dan wat wordt aangevoerd inzake de vluchtelingenstatus. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig maart tweeduizend drieëntwintig door:

W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS